

СПЛИВАЄ У ПАМ'ЯТІ

Шановна редакціє. Пише вам відомий командир гарматної обслуги Іван Степанович Голєв. Дуже рідко, мені вже сімдесят. Але раз у раз, особливо коли перебираю домашній архів, розгортаю фронтові фотознімки, схиляючись у пам'яті боївниці зброї. Мабуть, серце кожного, хто пройшов дорогами війни, бентежить такі спогади. І, мов живі, постають перед очима друзі, які загиблими на полях боїв.

В армію я пішов добровольцем Вовоюв шлях — від Єлани до Берліна і Праги. Тричі поранений. Нагороджений шістьма бойовими орденами і багатьма медалями. Багато пережито, побачено. До мене звертаються школярі, хлопці подорожніх клубів з проханням написати спогади. І я, незважаючи на хвороби й старість, беруся за перо. Бо моєму покоління самота зрозуміти Велику Вітчизняну війну. Мої рідні, пройшовши перевірку на достовірність, зберігаються нині в Центральному музеї Радянської Армії.

Швидко минають літа. А здається ж, зовсім недавно пішов батарею 76-міліметрових гармат 747 стрілецького полку 172 дивізії вела бої на Ровенщині. Нас перетали до складу 13-ї армії після тяжких боїв під Гомелем.

Дві години відпочинку у вільному Ровно, відомому своєю партизанською війною із загарбниками. І знову — в наступ. Могли поді зійшли обстрілю на Березі річки Ірти. Нісцьє ко-мандувальник пропав розумів, що 13-а армія активно готується до наступу, тому ввійшли майже безперестанку бомбили наш район. До того ж 454-а дивізія готувалась, звільнюючи відтінні висоти, здавалося, наскрізь простреливала територію ліній Стрима. Вела нас більше успішні ставали.

17 березня на правому фланзі почли потужно калювати. Значить, почалися Брнині і ми пішли в наступ на Дубно. Це місце було мені добре відоме за повістю Тоголя «Тарас Бульба», тому хотівся зобачити побити його історичну фортецю. Однак на фронті бажання доводилося підпорядковувати військам. А згідно з нішими батареї слід було рухатися в напрямку Пичів, навздогін вступавому противнику. Біля цього села за-рідка була рукописна сувачка. Звичайно, в ній було все, що мали при собі.

Біля Михайлівки підтримали гарматним вогнем наших танкетів. 19 березня, в нічний загарбників із села Батькова, підійшли до Червонопармицька і разом з нішими підручними брели участь у його звільненні.

У дві, коли не ми відзначимо свято Перемоги, мені, старому солдатів, хочеться подумки перенестися на Україну, щоб бути поруч із тими, заради кого жертвував життям мої товариші. Нехай, люди, їхні прекрасні життя продовжаться у вашому!

І. ГОЛЄВ,
учасник визволення Червонопармицького району від німецько-фашистських загарбників, житель Орловської області.